

Zonder op mijn elleboog te letten trek ik mijn fiets omhoog. Alle spullen moeten terug in het kratje: dikke trui, kerstverlichting, mueslirepen, bandenplak.

'Mijn hele stuur staat scheef!' zeg ik boos. 'Ik krijg dit echt niet recht in mijn eentje...'

De jongen komt vrolijk voor mijn fiets staan en pakt mijn stuur vast. Hij draagt een korte broek terwijl het eigenlijk al herfst is. Op zijn T-shirt staat een lachende vis.

'Pas op,' roep ik als hij opeens een ruk geeft. 'Doe nou even voorzichtig!'

Hij laat los en zucht. 'Zijn er mensen die jou aardig vinden?'

'Genoeg,' zeg ik meteen. 'Zijn er mensen die jou aardig vinden?'

Hij denkt na. 'Te weinig,' zegt hij dan. 'Hé!' Hij wijst naar rode druppels op de weg. 'Je bent gewond!'

'Echt niet.'

'O nee? Waarom druipt er dan bloed uit je arm?'

'Doe normaal,' zeg ik. 'Vampiers druipen van het bloed. Dit is niks. Een paar druppeltjes.'

Hij begint te lachen. 'Oke, je bent stoer, ik snap het. Maar wil je echt een rood spoor achterlaten?'

Ik bijt op mijn lip.

Nu ik erop let, doet mijn arm best wel pijn. Zo irritant is dat. Als je denkt aan pijn, heb je meteen extra pijn.

Dat is dus precies waarom ik hier ben.

Waarom ik hier ben

ik

in mijn eentje.....

ik

doe voorzichtig

laat los en zucht

aardig

genoeg

zijn er mensen die jou aardig vinden?

echt niet

je bent stoer

een spoor achterlaten?

dat is dus precies waarom ik hier ben